Lieta Nr.11130049116
K39-0107-17

SPRIEDUMS

Latvijas Republikas vārdā

Valmierā 2017.gada 22.martā

Valmieras rajona tiesa:
tiesnesis J.Grīnbergs
ar sekretāri V.Vavžiku
piedaloties prokurorei S.Silanžai, aizstāvim /pers. A/, cietušā pārstāvei /pers. B/
atklātā tiesas sēdē izskatīja krimināllietu /pers. C/, personas kods /personas kods/, apsūdzībā pēc Krimināllikuma 176.panta pirmās daļas.

Aprakstošā daļa

/pers. C/ (turpmāk apsūdzētais) izdarīja svešas kustamas mantas nolaupīšanu, kas saistīta ar vardarbību (laupīšanu), un tieši, apsūdzētais 2016.gada 3.augustā ap plkst.21.00 (precīzāku laiku nav izdevies noskaidrot), būdams alkohola ietekmē un atrodoties pie ēkas Valmierā, Rīgas un Cēsu ielu krustojumā (precīzāku vietu nav izdevies noskaidrot) nolaupīja /pers. D/ mobilo telefonu „LG" 30 EUR vērtībā - vispirms piespieda cietušo /pers. D/ ar roku pie mājas sienas un pieprasīja atdot telefonu, pēc atteikuma apsūdzētais iesita cietušam ar dūri pa seju, no kā cietušais pietupās, apsūdzētais turpināja pieprasīt telefonu, kā rezultātā /pers. D/ bailēs no turpmākās vardarbības atdeva savu telefonu, tādējādi apsūdzētais nodarīja cietušajam /pers. D/ mantisku zaudējumu, radīja cietušajam bailes un fiziskas sāpes.

Šādi /pers.C/izdarīja noziedzīgu nodarījumu, kas paredzēts Krimināllikuma 176.panta pirmajā daļā.

Cietušais/pers. D/, lietai esot tiesā, iesniedza mantiskās kompensācijas pieteikumu, taču tiesa sēdē no tā atteicās.

Motīvu daļa

Apsūdzētais tiesas sēdē sevi par vainīgu viņam inkriminētās laupīšanas izdarīšanā neatzina. Liecināja, ka tiešām iesitis cietušajam, taču telefonu neesot prasījis un neesot ņēmis. Iesitis un aizgājis projām. Pie "Valletas" saticis cietušo, iedevis viņam cigareti, runājušies. Tad gājuši uz stacijas pusi. Pa ceļam salamājušies, cietušais nolamājis viņu rupjiem vārdiem, tamdēļ viņam iesitis. Iesitis ar kulaku pa seju vienu reizi un aizgājis projām. Vēlāk viņu aizturējusi policija. Viņš esot pārmeklēts, pie viņa nekas neesot atrasts. Tur esot arī bijis liecinieks /pers. G/.

Tiesa uzskata, ka apsūdzētā vaina Krimināllikuma 176.panta pirmajā daļā paredzētā noziedzīgā nodarījuma izdarīšanā ir pieradīta ar tiesas izmeklēšanā pārbaudītiem pierādījumiem.

Tā cietušais /pers. D/ tiesai liecināja, ka gājis uz autoostu satikties ar draugu. Gājis uz "Valletu", bijis plkst. 8.00 vakarā. Saticis apsūdzēto, uzprasījis cigareti. Apsūdzētais iedevis. Tad gājis uz autoostas pusi. Tad atbraucis liecinieks /pers. G/, sasveicinājušies un viņš aizbraucis. Apsūdzētais nācis līdzi. Tad prasījis apsūdzētajam, kur lai dabū naudu, ka viņam ir telefons. Tad atdevis apsūdzētam telefonu, kāpēc atdevis, nezinot. Telefonu atdevis, jo tas neesot darbojies. Telefonu neesot devis tirgošanai. Apsūdzētais neesot prasījis telefonu. Tālāk izšķīrušies. Apsūdzētais viņam neesot sitis. Neatceroties, ko iepriekš esot liecinājis. No rīta gājis uz policiju, kādēļ, neatceroties.

Tiesas procesā saskaņā ar Kriminālprocesa likuma 501.panta 1.punktu tika nolasītas cietušā pirmstiesas izmeklēšanā sniegtās liecības (lietas lapa 8-10, 14), jo konstatētas svarīgas pretrunas starp šīm liecībām un tām, kas dotas tiesā. Tajās cietušais liecinājis, ka pie veikala "Valleta" saticis čigānu tautības vīrieti. Vīrietis viņam sekojis līdzi staigājot pa veikalu. Ap pl. 20.45 izgājis no veikala un devies uz autoostas pusi. Pārgājis pāri Rīgas ielai un pie mājas, kas ir pretī veikalam "Valleta", pie viņa piebraucis jaunietis ar velosipēdu, pagrūdis viņu pret mājas sienu un prasījis telefonu. Atbildējis, ka viņam neesot telefona. Pēc tam pie viņa pienācis jau minētais čigānu tautības vīrietis, ar roku piespiedis viņu pie mājas sienas un prasījis telefonu. Atbildējis, ka telefonu atdevis draugam. Pēc tam vīrietis ar dūri iesitis viņam spēcīgi pa seju, apakšžokļa kreiso pusi, viņš nokritis zemē. Vīrietis turpinājis prasīt telefonu. Nobijies, ka vīrietis turpinās viņu sist, izņēmis no kabatas telefonu un iedevis to vīrietim. Vīrietis pēc tam aizgājis prom. Viņš piecēlies un devies uz policiju.

Pēc liecību nolasīšanas tiesā cietušais /pers. D/ tiesai paskaidroja, ka neatceroties, ka sniedzis šādas liecības, esot slikta atmiņa. Šobrīd atceroties labāk, kā viss noticis. Iepriekš apmelojis apsūdzēto. Nezinot, kas viņam uznācis. Atzīst, ka ir gājis uzreiz uz policiju, jo bijušas problēmas, nobijies no apsūdzētā. Atzīst, ka apsūdzētais ar plaukstu iesitis pa miega artēriju. Neatceroties, kurā brīdī. Pēc sitiena nokritis zemē, esot uznācis "ģībonis". Šobrīd nemelojot, melojis toreiz, jo neesot bijis ko darīt. Apsūdzētais pēc iesišanas esot uzprasījis viņam telefonu, teicis, ka vajagot pazvanīt. Pats iedevis telefonu, teicis, ka to nevajag. /pers. G/ esot viņam draugs.

Cietušā pārstāve (māte) /pers. H/ tiesai liecināja, ka dēls arī viņai melojot, izdomājot visādus notikumus. Piemērus gan nevarot nosaukt. Par šiem notikumiem (kad būtu aplaupīts) neesot neko viņai stāstījis. Nezinot, kad viņš runājot patiesi. Dēls varot arī atdot svešiem savas mantas. Apsūdzētais esot viņai attāls radinieks.

Liecinieks/pers. G/ tiesai liecināja, ka tajā dienā saticis /pers. D/ pie "Klondaikas". Gājis ar viņu kopā. Satikuši apsūdzēto un aizgājis projām. Cietušais ar apsūdzēto runājušies savā čigānu valodā. Savā starpā esot kašķējušies, sīkāk neatceroties.

Tiesā saskaņā ar Kriminālprocesa likuma 501.panta 2.punktu tika nolasītas liecinieka /pers. G/ pirmstiesas izmeklēšanā sniegtās liecības (lietas lapa 54-56), jo liecinieks norādīja, ka ir aizmirsis notikušo. Tajās viņš liecinājis, ka Pie "Valletas" saticis divus čigānus. Kā čigānu sauc, nezinot. Vēlāk viens otru aplaupījis. Atceroties, ka kopā ar vainīgo devušies uz autoostas pusi. Pie mājas uz Rīgas un Cēsu ielu stūra satikuši cietušo. Atceras, ka vainīgais iesitis cietušam ar dūri, cietušais notupies. Vainīgais prasījis cietušam, lai atdod telefonu. Cietušais pats telefonu iedevis un ar vainīgo devušies tālāk. Ejot vainīgais skatījies telefonu, tas bijis LG.

Liecinieks /pers. G/ pēc liecību noklausīšanās tiesā apstiprināja, ka tās ir patiesas. Pēc tam fotogrāfijās esot atpazinis vainīgo

čigānu.

Tiesa atzīst par patiesām un ticamām cietušā /pers. D/ pirmstiesas izmeklēšanas laikā sniegtās liecības un uzskata par pieradītu faktus, ka apsūdzētais apsūdzībā noradītā laikā un vietā ir, pielietojot vardarbību (iesitot cietušajam), nolaupījis mobilo telefonu.

Pirmkārt, šīs cietušā liecības principāli sakrīt ar notikušā vienīgā liecinieka /pers. G/ liecībām, jo arī liecinieks apstiprināja, ka apsūdzētais ir iesitis cietušam ar dūri, prasījis telefonu un cietušais šīs vardarbības dēļ to atdevis. Tiesai nav nekāda objektīva pamata neticēt šīm liecinieka liecībām. Lai arī /pers. G/ šīs liecības ir sniedzis būdams nopratināts aizdomās turētā statusā, tātad nebūdams brīdināts par atbildību par nepatiesu liecību sniegšanu, šis fakts pats par sevi neļauj apšaubīt /pers. G/ liecību patiesumu. /pers. G/ šīs liecības tiesā apstiprināja, kad jau viņš tika pratināts liecinieka statusā un par atbildību tika brīdināts. Bez tam, redzams, ka nolasītās liecības /pers. G/ sniedzis pēc viņa aizturēšanas nākošajā dienā pēc nozieguma pl.11:08 (lietas lapa 53). Tātad liecību saturu viņš nekādā veidā nevarēja saskaņot ar cietušo. Pat pieņemot, ka viņš aprunā apsūdzēto, lai pats izvairītos no atbildības, tas neizskaidro viņa un cietušā iepriekšējā vakarā pl. 22:30 (lietas lapa 8) sniegto liecību satura sakritību.

Otrkārt, cietušā sākotnējām liecībām ticamību ļauj piešķirt arī citi lietā esošie tiešie un netiešie pierādījumi. No policijas darbinieka /pers. J/ ziņojuma (lietas lapa 95) izriet, ka viņš 2016.gada 3.augustā pl. 21.10 ir saņēmis no policijas dežūrdaļas informāciju, ka pie veikala "Valleta" personai ir atņemts mobilais telefons. Vainīgais ir čigānu tautības. Tas ap liecina, ka cietušais tajā vakarā ir devies uz policiju un ir informējis par mobilā telefona nolaupīšanu, kas izslēdz, ka cietušais telefonu apsūdzētam būtu atdevis pats. Telefona it kā labprātīgu atdošanu neapstiprina arī pats apsūdzētais. Tiesas ieskatā, nav nozīmes faktam, ka policijai aizturot apsūdzēto pie viņa netika atrasts nolaupītais telefons, jo kopš laupīšanas un aizturēšanas bija pagājis zināms laika periods, kas ļāva apsūdzētam veikt jebkādas darbības ar prettiesiski iegūto svešo mantu (piemēram, to kādam nodot, paslēpt, izmest vai tamlīdzīgi).

Gan cietušais /pers. D/, gan liecinieks /pers. G/ uzrādīšanā atpazīšanai pēc fotogrāfijām (lietas lapa 11-13, 60-61) ir atpazinuši apsūdzēto kā personu, par kuru snieguši liecības un kas nolaupījis telefonu.

Cietušais pēc notikušā arī nogādāts Vidzemes slimnīcā, kur ārsts traumatologs pēc pacienta apsekošanas ir devis slēdzienu "apakšžokļa sasitums" (lietas lapa 7). Tas, tiesas ieskatā, apliecina, ka cietušajam šajā naktī bija medicīniskas indikācijas, kas ļāva ārstam šādu atzinumu sniegt, kas savukārt apliecina, ka viņš varēja būt saņēmis šo sitienu ar dūri apakšžokļa rajonā. Lai arī tiesu medicīniskā ekspertīzē (lietas lapa 43) eksperts nav konstatējis cietušam miesas bojājumus, taču tas ir saistīts ar ārēju miesas bojājumu nefiksēšanu un rentgenā nekonstatētiem lūzumiem, kas neizslēdz sitiena saņemšanu bez paliekošiem miesas bojājumiem (asinsizplūduma, lūzuma).

Ar kompleksās ambulatorās tiesu psihiatriskās un tiesu psiholoģiskās ekspertīzes atzinumu (lietas lapa 29-34) secināts, ka /pers. D/ piemītot tādas individuāli psiholoģiskās īpatnības, kā nestabils pašvērtējums, infantilitāte, vājas sociālās adaptācijas spējas, nekritiska attieksme pret sevi, grūtības izprast un adekvāti izvērtēt dažādas situācijas. Viņam esot vidēji smaga garīga atpalicība ar uzvedības un garastāvokļa traucējumiem pēc organiska tipa. Ņemot vērā /pers. D/ piemītošās individuāli psiholoģiskās īpatnības, psihiskos traucējumus un attīstības līmeni, viņš spējot pareizi uztvert un saprast lietā nozīmīgus apstākļus un par tiem liecināt. Viņš esot spējīgs sagrozīt faktus, notikumu detaļas, taču nespējot fantazēt nebijušas lietas. Ekspertīzes laikā netiekot konstatēts, ka /pers. D/, stāstot par notikušo noziedzīgo nodarījumu, pievienotu ko izdomātu, neatbilstošu īstenībai (stāstījumā neesot konstatējamas pretrunas, teiktais atbilst iepriekš sniegtajām liecībām). Neesot konstatējams, ka izdarītais būtu atstājis cietušam psihiskajā un psiholoģiskajā veselībā paliekošas sekas. Psihiskā stāvokļa dēļ viņš varot piedalīties izmeklēšanas darbībās, bet piedalīšanās tiesas sēdē varot pasliktināt viņa psihisko stāvokli.

Tiesa secina, ka cietušā liecības tiesas procesā ir pretrunīgas, neskaidras un nesakrīt ar viņa paša iepriekš pausto pozīciju par notikušo, kas neļauj uz to pamata tiesai izdarīt secinājumus par notikušā patiesiem apstākļiem. Cietušais /pers. D/ liecībās tiesai mainīja notikušā faktu izklāstu, piemēram vienā teikumā sakot, ka saņēmis sitienu no apsūdzētā, citā- ka viņam nav iesists, faktus izklāstīja neloģiski un nesakarīgi, piemēram, ka nekas neesot noticis, taču uz policiju ir gājis, jo bijušas problēmas un bijis nobijies, vai, piemēram, ka apsūdzētais paprasījis telefonu, lai pazvanītu, to iedevis un teicis, ka telefonu vairāk pašam nevajagot. Bez tam, pats cietušais un viņa pārstāve (māte) mēnesi pirms pirmās tiesas sēdes iesniedza tiesai kompensācijas pieteikumu, kurā prasīja piedzīt no apsūdzētā kompensāciju par morālo kaitējumu saistībā ar izdarīto laupīšanu (aprakstot, ka saņēmis sitienu pa galvu un nolaupīts telefons). Tas apliecina, ka tajā brīdī cietušais viennozīmīgi joprojām uzskatīja, ka apsūdzētais ir veicis noziedzīgas darbības un tobrīd viņš vēl nebija mainījis savas domas par notikušā apstākļiem. Tiesas sēdē cietušais jau norādīja, ka nekādas pretenzijas viņam pret apsūdzēto neesot.

Tiesa par ticamu iemeslu cietušā liecību maiņai uzskata viņa psiholoģiskās īpatnības un psihiskos traucējumus, kas fiksēti ekspertīzes atzinumā, kuras dēļ viņš varētu pakļauties citu personu ietekmei vai varētu skaidri neatcerēties zināmus nepatīkamus pagātnes notikumus. Cietušā māte atzina, ka apsūdzētais ir viņu ģimenes radinieks, kas, ņemot vērā cietušā un apsūdzētā vienoto tautības grupu, neizslēdz, ka cietušais ir pamudināts sniegt tiesā šādas apsūdzētam labvēlīgas liecības. Tiesa arī nevar izslēgt, ka cietušais savas liecības ir mainījis apsūdzētā klātbūtnes tiesas zālē dēļ, jo arī ekspertu atzinumā ir norāde, ka piedalīšanās tiesas procesā var pasliktināt viņa psihisko stāvokli. Tomēr tiesa nesaskata par pamatu lūgt saukt cietušo pie krimināatbildības par apzināti nepatiesu liecību sniegšanu tiesai, jo tiesai nav pārliecības, ka viņa rīcība ir apzināta un nav tomēr vairāk saistīta ar atmiņas vai psihes īpatnībām. Pie tam, jāņem vērā, ka cietušais tiesas procesā jau faktiski atzina sitiena saņemšanu no apsūdzētā un arī nenoliedza mobilā telefona nodošanu apsūdzētam.

Tiesa precizē prokurora celtā apsūdzībā noziedzīgā nodarījuma izdarīšanas laiku, un tieši, ka tas noticis ap pl 21.00, jo tas izriet no paša cietušā pirmstiesas izmeklēšanā sniegtām liecībām, ka veikalu pametis pirms pl. 21.00 un policijas darbinieka ziņojumā norādītā, ka no dežūrdaļas informāciju par laupīšanu saņēmis pl. 21.10. Tiesa arī precizē noziedzīgā nodarījuma izdarīšanas vietu- Valmierā, Rīgas un Cēsu ielu krustojumā (precīzāku vietu nav izdevies noskaidrot), jo lietā nav tiešu pierādījumu, ka noziedzīgais nodarījums noticis tieši pie mājas Rīgas ielā 5. Cietušais liecinājis, ka pārgājis pāri Rīgas ielai pie veikala "Valleta" un notikumi risinājušie pie šīs mājas, savukārt liecinieks /pers. G/ liecināja, ka tas noticis pie mājas vēl pēc Cēsu ielas šķērsošanas. Pastāvot šīm pretrunām tiesa var prezumēt, ka notikumi ir risinājušies pie ēkas Valmierā, Rīgas un Cēsu ielu krustojumā, precīzi mājas adresi neidentificējot.

Tiesa uzskata, ka šāda laika un vietas precizēšana apsūdzībā nepasliktina apsūdzētā stāvokli, nepārkāpj viņa tiesības uz aizstāvību un tā atbilst Kriminālprocesa likuma 455.panta trešās daļas regulējumam.

Tiesa atzīst, ka apsūdzētā izdarītais nodarījums ir pareizi kvalificēts pēc Krimināllikuma 176.panta pirmās daļas kā laupīšana, jo apsūdzētais tīši, ar nodomu iegūt svešu mantu pielietoja pret cietušo vardarbību- iesita viņam pa seju, pēc kā pieprasīja atdot cietušam viņam piederošo mantu, ko cietušais arī izdarīja, jo bija iebiedēts ar fizisko vardarbību.

Saskaņā ar Krimināllikuma 46.panta regulējumu, nosakot apsūdzētam piemērojamā soda veidu, tiesa ņem vērā izdarītā noziedzīgā

nodarījuma raksturu un radīto kaitējumu, kā arī vainīgā personību; nosakot soda mēru, tiesa ņem vērā atbildību mīkstinošos un pastiprinošos apstākļus. Izvērtējot soda veidu un tā apmēru, tiesa vadās arī no Krimināllikuma 35.panta otrās daļas un piemēro tādu sodu, lai tas sasniegtu likumā noteikto mērķi.

Saskaņā ar Krimināllikuma 7.pantu apsūdzētais ir izdarījis tīšu smagu noziegumu. Noziedzīgā nodarījuma rezultātā ir apdraudētas cietušā īpašuma tiesības, nodarīti cietušam zaudējumi un fiziskas ciešanas.

Pārbaudot apsūdzētā personību, noskaidrots, ka viņš agrāk ir tiesāts, pēdējo reizi ar Rīgas pilsētas priekšpilsētas tiesas 2010.gada 6.janvāra spriedumu pēc Krimināllikuma 176.panta trešās daļa, 253.panta pirmās daļas, 253^2.panta pirmās daļas un 262.panta otrās daļas ar galīgo sodu brīvības atņemšanu uz 8 gadiem 6 mēnešiem, transportlīdzekļu vadīšanas tiesību atņemšanu uz 5 gadiem, ar policijas kontroli uz 3 gadiem, piemērojot mantas konfiskāciju. Ar Rīgas pilsētas priekšpilsētas tiesas 2013.gada 11.jūlija lēmumu izpildāmais galīgais sods grozīts uz brīvības atņemšanu uz 5 gadiem 6 mēnešiem, transportlīdzekļu vadīšanas tiesību atņemšanu uz 5 gadiem, ar policijas kontroli uz 3 gadiem, konfiscējot mantu. No ieslodzījuma vietas atbrīvots 2015.gada 27.februārī, sodāmība nav dzēsta. No ieslodzījuma vietas raksturojas visumā apmierinoši. Uz noziedzīgā nodarījuma izdarīšanas brīdi bija 4 nedzēstas administratīvās sodāmības. Nav ziņu par darba tiesiskām attiecībām.

Ņemot vērā izdarītā noziedzīgā nodarījuma smagumu, raksturu un sekas, apsūdzētā personību, attieksmi pret savu nodarījumu, tiesa uzskata, ka apsūdzētais ir sodāms ar inkriminētā panta sankcijā paredzēto brīvības atņemšanas sodu. Tā kā apsūdzētais jau iepriekš ir sodīts par identiska noziedzīga nodarījuma (laupīšanas) izdarīšanu, par to piemērotais brīvības atņemšanas sods nav atturējis viņu no jaunu noziedzīgu nodarījumu izdarīšanas, noziedzīgais nodarījums ir izdarīts papildsoda- policijas kontroles izciešanas laikā, tiesa nesaskata par iespējamu apsūdzētam piemērot kādu vieglāku soda veidu, kas nav saistīts ar brīvības atņemšanu.

Tiesa nekonstatē apsūdzētam atbildību mīkstinošos apstākļus.

Tiesa apsūdzētam atzīst divus atbildību pastiprinošos apstākļus: saskaņā ar Krimināllikuma 48.panta pirmās daļas 1.punktu- noziedzīgais nodarījums veido noziedzīgu nodarījumu recidīvu; saskaņā ar Krimināllikuma 48.panta pirmās daļas 12.punktu- noziedzīgais nodarījums izdarīts alkohola ietekmē.

Ņemot vērā norādītos apstākļus, tiesa atzīst, ka apsūdzētais ir sodāms panta sankcijas robežās paredzēto brīvības atņemšanu uz 3 gadiem bez mantas konfiskācijas ar probācijas uzraudzību uz 2 gadiem. Šādu soda mēru tiesa atzīst par taisnīgu un samērīgu.

Tiesa saskaņā ar Krimināllikuma 51.panta pirmo un pirmo prim daļu, Krimināllikuma pārejas noteikumu 13.panta 3.punktu šim sodam daļēji pievieno neizciesto papildsodu pēc iepriekšējā tiesas sprieduma- policijas kontroli 1 gadu 6 mēnešus un 24 dienas (to atbilstoši likuma nosacījumiem pārvēršot brīvības atņemšanas sodā) un pilnībā pievieno neizciesto papildsodu- transportlīdzekļa vadīšanas tiesību atņemšanu 3 gadi 6 mēneši un 24 dienas. Tādejādi apsūdzētam galīgo sodu tiesa nosaka brīvības atņemšanu uz 3 gadiem un 4 mēnešiem ar probācijas uzraudzību uz 2 gadiem, atņemot transportlīdzekļa vadīšanas tiesības uz 3 gadiem 6 mēnešiem un 24 dienām.

Ņemot vērā noziedzīgā nodarījuma smagumu un apsūdzētā personību līdz sprieduma spēkā stāšanās brīdim tiesa saglabāt apsūdzētam drošības līdzekli apcietinājumu. Saskaņā ar Krimināllikuma 52.panta piekto daļu tiesa apsūdzētam soda termiņā ieskaita šajā lietā aizturējumā un apcietinājumā pavadīto laiku.

Apsūdzētam pirmstiesas un tiesas procesā pēc viņa lūguma tika nodrošināta valsts nodrošinātā juridiskā palīdzība- piedalījās aizstāvis. Bez tam, cietušam saskaņā ar Kriminālprocesa likuma 104.panta piekto daļu lietā tika pieaicināts pārstāvis- valsts nodrošinātais advokāts. Saskaņā ar Kriminālprocesa 367.panta pirmās daļas 4.punktu un 368.panta pirmo daļu no apsūdzētā, valsts labā piedzenami šie procesuālie izdevumi par advokātu darbu samaksu EUR 955 apmērā.

Saskaņā ar Kriminālprocesa likuma 240. panta pirmo daļu lietā esošais lietiskais pierādījums CD disks ar videoierakstiem glabājams kopā ar krimināllietu.

Tiesai ir saistoša cietušā atteikšanās no mantiskās kompensācijas pieteikuma, jo cietušais ir pilngadīgs un viņa rīcībspēja nav ierobežota, tādēļ tiesa jautājumu par kompensācijas piedziņu nelemj.

Rezolutīvā daļa

Tiesa, vadoties no Kriminālprocesa likuma 511., 512., 520. pantiem, nosprieda:

/pers. C/ atzīt par vainīgu Krimināllikuma 176.panta pirmajā daļā paredzētā noziedzīgā nodarījumā un sodīt ar brīvības atņemšanu uz 3 (trīs) gadiem bez mantas konfiskācijas ar probācijas uzraudzību uz 2 (diviem) gadiem.

Saskaņā ar Krimināllikuma 51.panta pirmo un pirmo prim daļu, Krimināllikuma pārejas noteikumu 13.panta 3.punktu šim sodam daļēji pievienot neizciestos papildsodu pēc Rīgas pilsētas Latgales priekšpilsētas tiesas 2010.gada 6.janvāra sprieduma- policijas kontroli 1 gadu 6 mēnešus un 24 dienas un pilnībā pievienot neizciesto papildsodu pēc Rīgas pilsētas Latgales priekšpilsētas tiesas 2010.gada 6.janvāra sprieduma- transportlīdzekļa vadīšanas tiesību atņemšanu 3 gadi 6 mēneši un 24 dienas un galīgo sodu /pers. C/ noteikt brīvības atņemšanu uz 3 (trīs) gadiem un 4 (četriem) mēnešiem ar probācijas uzraudzību uz 2 (diviem) gadiem, atņemot transportlīdzekļa vadīšanas tiesības uz 3 (trīs) gadiem 6 (sešiem) mēnešiem un 24 (divdesmit četrām) dienām.

Brīvības atņemšanas soda izciešanu skaitīt no sprieduma pasludināšanas- 2017.gada 22.marta. Saskaņā ar Krimināllikuma 52.panta piekto daļu soda termiņā ieskaitīt aizturējumā un apcietinājumā pavadīto laiku no 2016.gada 3.augusta līdz 2017.gada 22.martam.

Līdz sprieduma spēkā stāšanās brīdim saglabāt /pers. C/ drošības līdzekli – apcietinājumu.

Lietisko pierādījumu CD ar videoierakstu glabāt kopā ar krimināllietu.

Piedzīt no /pers. C/ par labu valstij procesuālos izdevumus saistībā ar samaksu advokātiem 955 EUR (deviņi simti piecdesmit piecus *euro*). Šajā daļā spriedumam noteikt 30 (trīsdesmit) dienu termiņu tā labprātīgai izpildei.

Spriedumu var pārsūdzēt (noprotestēt) 10 dienu laikā no pilna sprieduma pieejamības Vidzemes apgabaltiesā, iesniedzot sūdzību (protestu) Valmieras rajona tiesā.

Pilna sprieduma pieejamības datums – 2017.gada 5.aprīlis.

Tiesnesis J.Grīnbergs